

Nordlys, 01.mars 2005

Anmeldelse fra konsert på Kaos i Tromsø, 27. februar 05

Vilt og Vakkert fra Vidar Vang!

Av og til hender det. At en konsert er så fantastisk at den fanger hele ens oppmerksomhet, at den henfører deg i så stor grad at man glemmer at det eksisterer en verden utenfor konsertlokalet. At alt man evner å ønske er at det aldri skal ta slutt, at opplevelsen bare skal vare og vare. Men at man, når den uunngåelige slutten kommer, sitter igjen med en følelse av at man har vært vitne til noe stort.

Nettopp dette hende på Kaos søndag kveld.

Vanligvis når Bjerkvikrockeren Vidar Vang entrer en scene gjør han det sammen med fullt band, fuzzpedaler og et tosifret antall høytalere. Derfor var det en annen side av artisten Vang som skulle komme til syne da han søndag kveld satte seg til rette på en barkrakk foran publikummere på Kaos bare utstyrt med kassegitar og munnspill. Men det skulle straks vise seg at det er alt Vang trenger for å skape magi.

For allerede fra første låt, den nyskrevne "Stand Up", imponerte Vang med sin vidunderlige sang og mesterlige gitarspill. Og bedre skulle det bli. Konserten besto av en lang rekke høydepunkter, fra det sarte, vare og vakre, til det mer rocka og offensive, og når man trodde at det ikke bli bedre ble det nettopp det.

Vang fremførte mange helt nye låter, spesielt den tankevekkende "Lets pretend this coffee is champagne" og den fengende "This time" er verd å trekke frem. På begge disse låtene beviste han at ikke bare er han en melodi-snekker av rang, men også en tekstforfatter av de store.

I tillegg til sine egne verk spilte han også noen coverlåter, blant annet av Dr. Hook, Johnny Thunders, Elvis og Hank Williams. Men til tross for at han tok for seg av materialet til noen av musikkhistoriens fremste artister, så overgikk bjerkvikrockerens låter dem alle.

To ganger klarte et ekstatisk publikum å klappe Vang tilbake til scenen. Og da han omsider aller nådigst fikk lov til å forlate podiet hersket det en ubeskrivelig stemning i lokalet.

Som om publikummerne nesten ikke kunne tro det de nettopp hadde hørt. At man holdt pusten i frykt for at opplevelsen skulle forsvinne.

CHRISTINE KRISTOFFERSEN HANSEN